

De laatste rit

Op zaterdagavond **6 oktober 1934, om 22:49 uur**, vertrok de tram voor haar allerlaatste rit uit Alkmaar. Aan boord een handjevol N.S. officials en een groepje journalisten. Machinist Stipkes, die samen met zijn leerling Willekes jarenlang deze tram gereden had, was de enige die de avond glans gaf door vuurwerkklappers op de rails te leggen. Ook had hij met grote witte letters een laatste groet aan de Egmonders op zijn locomotief geschilderd: **“MIJN LAATSTE GROET AAN EGMONS PUBLIEK”**. De letters ‘S’ stonden op z’n kop en de letter ‘D’ was door ruimtegebrek uit ‘Egmonds’ weggelaten, maar de bedoeling was goed en hij heeft menig Egmonder met zijn boodschap geraakt.

Na een korte tussenstop in Egmond aan den Hoef arriveerde de tram 27 minuten later voor de laatste keer op het station in Egmond aan Zee. Tot grote vreugde van de reizigers was de belangstelling hier groot. Hoe laat en hoe donker het ook geweest mocht zijn, bij het station waren honderden Derpers aanwezig om hun blijk van medeleven en belangstelling te tonen. Nadat chefmachinist Stipkes een doos sigaren in ontvangst had genomen, hem aangeboden door de viskopers die geregeld van de tramdienst gebruik hadden gemaakt, stapten de passagiers allemaal uit en werd namens *‘het comité ter behoud van de tram’* een grote grafkrans aan de locomotief gehangen. Op de witte linten aan de krans stond het volgende gedrukt: ***“Rust zacht, helaas te vroeg ontslapen vriend, de hope op een spoedig aardsch weerzien, doet ons leven.”***

In een toespraak verhaalde comitévoorzitter Rike over de vreugde die de spoorlijn Egmond had gegeven en de economische vooruitgang die sindsdien was geboekt. Uit naam van de hele Egmondse bevolking bedankte hij de medewerkers van de trammaatschappij en bij besloot met de woorden: ***“En thans nemen wij afscheid van ‘het Spoortje’. Het is op het veld van eer en in het harnas gestorven, verdreven door een ander heer, de autobus..”***

De uitgesproken woorden maakten een ongekend enthousiasme los bij de aanwezigen en het lukte de passagiers met veel moeite om de tram weer te bereiken. Toen bleek dat ook het comité de terugreis mee wilde maken, waren de Egmonders helemaal niet meer te houden en namen de tram tot de laatste plaats in beslag om – zonder kaartje – de laatste rit terug naar Alkmaar mee te maken. Lang is de tram nog nagewuifd en velen renden of fietsten luid bellend met de tram mee.